

Închinare

Alexandru Cristian

Eu nu mă închin la steaua
ce ușor a plecat în alt cer, în alt timp...
eu nu pot mișca mâna în fața Ta,
nici a ei, nici a altora,
eu nu sunt un nefericit ce spune, trist,
o rugăciune către Crist.

Închinarea omului tăcut este piatră prețioasă,
răbdarea sa îi preface inima în rubin,
înțelepciunea sa este harpă pentru noi toți,
iar vorba sa mângâie copacul
rupt de asupritorul tunet.

Pe țărm am stat o clipă cât o eternitate,
timpul s-a oprit pe nisip și m-a întrebat:
„Ce faci? Cine ești?”. Eu zâmbind am spus:
„Nu mă cunoști, nici nu vrei să mă cunoști.”
Timpul mirat a plecat spre albastra zare,
dar s-a întors și mi-a zâmbit profetic.

Valul s-a spart asurzitor în timpanul meu, rănindu-l mortal,
nu mai aud dar ce minune, mai văd împăratul iubit de toți,
dușman al timpului, îmi arde forța,
o rază îmi deschide inima
uitată de eternitate în iubire,
săgeți îmi răsucesc părul plin de sare.

Nisipul - monstru alb, mă cuprinde, vrea să mă scufunde
dar vine Timpul și spune:
„Acum vrei să ne cunoaștem?”
eu cuprins de vulcanul mistuitor îi răspund:
„Nu cred că vrei să vorbești cu omul care te reneagă!”
timpul nervos aruncă în mare iubirile mele,
speranțele, copilăria mea, universul meu și spune:
„Ești blestemat să nu poți să mă uiți,
vei sta alături de mine până la noaptea haosului!”
mă ridic cu greu
oasele îmi sunt bombardate de sulite aruncate
de vântul plin de sare, mușchii îmi sunt năclăioși,
brațele sunt sculptate în gips, gura este liberă dar

plină de deșert, fără viață și fără apă:
„Nu mă vei putea opri în veci,

de fapt nici nu vreau să mă oprești.
Primesc blestemul tău, dar nu omorî
tot ce am creat, astfel te voi distruge.”

Timpul serios și mirat întreabă:
„Cum, muritorule, îndrăznești să mă uiți?”
mă prăbușesc în oceanul alb și spun cu glas stins de boală:
„Prin moarte noi toți te învingem,
nu mai ai putere să ne slujești, să-ți bați joc de noi.”

Timpul pleacă cu eternitățile lui, iar eu refuz
să mă închin pentru mine, pentru iubirea mea,
mă ridic și mă arunc în ocean, apa mă îmbrățișează suav,
sunt o cruce de carne pe albastrul întins
care se va închina lui, oceanului, și ochilor tăi
de culoarea apei raiului.